

97
EPITAPHIVM

apellae

IOSEPHO Suß OPPENHEIMIO

ob nefanda facinora, conatusque impios

anno MDCCXXXVIII

pride Nonas Februarias

iure optimo

in furcam ferream acto, et caeuae incluso

scriptum

ab vno Societatis Latinae Ienensis So

Dalium Honorario, Hungaro

Impressum Tubingae, anno MDCCXXXVIII

In bibliothecam Hungaricam
quae Vitebergae est
missa
auctor
San. Haynó

Sueuica gens isthoc me iam dignatur honore ,
Altior vt terra sim, propiorque polo.
Ante meos prostrata pedes ea saepe iacebat,
Fundebatque humiles suppliance voce preces.
Nunc caput illa meum furca suffigit in alta,
Sum pueris risus, ludibriumque notis.
Theta nigrum multis scripsi pro crimine iudex,
In Graiorum Pi nunc agor ipse reus.
Qua merito quondam malus alchymista pependit,
Nunc mihi pro poena ferrea furca datur.
Furca super quatuor propendens dura columnis,
Longa decem, decies quinque sed alta pedes.
Ferrea, quam cernis, caueae instar, peruia ventis,
Vrna rapax animal purpureumque tenet.
Aut Iunonis auis, cristis inflata superbis,
Aut harpyia ferox, forsân vtrumque fui.
Haec ego sperassém, scansurum culmina tum me,
Quando dabit flammâs vnda, vel ignis aquas.
Ister ad occasum quando fluet, Albis ad ortum,
Quando feret stellas terra, polusque feras.
Crudeles diui! crudelia fata! sepulcrum
In tumulis merui regum ego marmoreis.
Nec pollinctor adest, nec, qui mihi lumina claudat,
Nec, qui deploret, condât humoue caput.

Me

Me miserum! quoties oriensque cadensque videbis
Me sol: hic tua nil, Mose, statuta valent.

Auri sacra fames! quid non mortalia cogis

Pectora? quo caput heu non mihi triste trahis?

Si recutite mihi iam non succurris, apella,

At solita vlcisci pergito fraude nefas.

Manibus, oro, meis infantum caede parenta,

Quos, vbicunque potes, furripe Christicolis.

O Abrahame pater, misero succurre nepoti!

O Isace, tuam porrige, quaeso, manum!

O Iacob, fer opem, per amores oro Rachelis!

Non ea scala haec est, quae tibi visa fuit!

O Adonai Elohim, vel tu miserere precantis!

Cur nostras surda despicias aure preces?

Schem nihil hamphorasch in te est virtutis, vt olim?

Aut ego te falsa religione colo.

Fraudavi multos, fateor; Talmudis at hostes,

Fallere quos nostrae est religionis opus.

Qui mutilant Mosem, sua nec praepudia ponunt,

Et queis ludibrio, gens tua sancta, sumus.

Fas erat Isacos olim spoliare tyrannos,

His nihilo est melior natio Christiadam.

Nunc veteratores cunctis dominantur in aulis,

Tantum patiar num scelus vnus ego?

Ast nil verba iuuant, nil numina, guttura fune

Lictor frangit, onus pendeo triste crucis.

Nunc quid fata queror? mea culpa, est maxima culpa:
Sexcentas, fateor, me meruisse cruces.
Pendeo; sed quid tum? *Facilis iactura sepulcri est:*
Quae non terra tegit, contegit ossa polus.
Os sublime mihi finxit natura, tuebor,
Non terras, oculis alta sed astra meis.
O caecas mentes, quae non nisi terrea spectant!
Aethereis, mihi mens est, inhiare bonis.
Me si praetereat vel Caesar, vertice nudo,
Salve, sacra Themis! dicet et ille, *vale.*
In tumulis non est requiescere, vera voluptas,
Nox ibi perpetua est, ferreus atque sopor.
Sol mihi nunc oritur, nunc occidit aureus, aura,
Lumine, prospectu, liberiore fruor.
Nunc gelidum placidi corpus clementia veris:
Nunc aestas recreat sole calente genas:
Nunc fructus monstrat pulchris autumnus ab hortis:
Nunc niueo algentem tegmine vestit hiems.
In tumulis putres infestant corpora vermes,
Est a serpentum semine nulla quies.
Insultat turpis bufonum turba, cerastae
Reptant, et praedae sibila tetra mouent.
Nocturni lemures terrent, male membra sepulta
Saepe lupos pascunt, carniurosque canes.
Exuias turbat vespillo ligone, profano
Disiicit, et calcat quilibet ossa pede.

Si

Si quid honoris inest monumentis, forsân id est, quod
Mole premunt clausum saxa cauata caput.
Quando vel exsequias it plurima turba virorum,
Ilicet, aut alta praefica voce monet.
Aut lessum tristi modulamine cantat Apollo,
Aut funus deslent filia, nupta, nurus.
Post haec cunctarum veniunt obliuia rerum,
Totaque sic hominis fama sepulta iacet.
Ast ego dignus eram fato meliore, quod ales,
Heri praedicens, *Cras meus*, inquit, *eris*.
Turba meum funus comitatur maxima, quanta
Principis exsequias vix comitata fuit.
Milite stipatus, celsam deducor in arcem,
Quod plus est, nostro funere nemo dolet.
Hic mihi pro tumba pendens domus est data, clathris
Iudaicas prohibens furis ab aede manus.
Fur etenim fueram, furaci fursure natus,
Ferrea fert furem furca trifurciferum.
Diues eram; sed quae me nunc perturbat egestas?
Nemo meos numos nunc numerare potest.
Murice me Tyrio vestis decorata tegebat;
Nunc quoque coccinea pendeo veste nitens.
Arx mihi firma data est, sublimibus alta columnis,
Quo scala adscensum non nisi longa dedit.
Si neque me coniux, nec filia, nec nurus vlla
Deslet; deslebunt me mea scorta nouem.

Lanigeræ nulli parcunt sub sole sorores ;
Iudice me , Parcae nomen et omen habent.
Praescindunt aliis cunctis sua stamina vitae ;
At parcunt restis rumpere fila mei.
Fors , quia sunt tenui reliquorum pendula filo
Omnia ; sed colli grandia fila mei.
Magnus erat sacrae flammis Herostratus aedis ;
Nominis est maior fama futura mei.
Aeternum post me quia nomen in orbe relinquo ,
Hanc tragicam fabulam natio cuncta leget.
Doctaue Musarum de me monumenta loquentur ,
Vlla mei ne sit nescia posteritas.
Scribent indocti , docti quoque carmina scribent ,
Quae falis et piperis sunt habitura sat̄is.
Perflant me venti , caueae rubraeque fenestrae
Hos intro rapiunt , proiiciuntque foras.
Hi mecum ludunt , agitant mihi flamine cunas ,
Ne vitium capiant , Aeolus ossa mouet.
Nunc me purpureo reficit leuis Eurus ab ortu :
Nunc Zephyrus calida mollis ab Hesperia :
Nunc Boreas furdas mihi permeat arcticus aures :
Nunc tumidus fordes abluit imb̄re Notus.
Nec solus maneo ; sunt , qui solantur , amici ,
Qui mihi tarda iocis tempora fallat , adest.
Coruorum pullata cohors me visitat vltro ,
Et , sperare suo *Cras* meliora , iubet.

Si

Si possent, vellent rostris dare basia mille,
Mox et alauda suum *tirlire vile* canet.
Vna sedens nuper de multis hac trabe cornix,
Est bene, non potuit dicere, dixit, *Erit*.
Me quoque plangentem resonabilis erigit echo,
Ista dat ad querulos verba reflexa sonos:
Me miserum, quam me torquet crux aspera! Spera.
Falso tu saluum me fore reris. Eris.
Ad vitam furca nunquam descenditur. Itur.
Spes humana crebro pectora fallit. Alit.
Hac ego spe fretus, psallam mihi carmina laetus,
Haec est sub dio spes mihi praesidio.
Tu quicumque vides, et me, mea fataque, rides,
Ride, sed mihi ne fors sociere, vide.
Tunc ego me talem laetabor habere sodalem:
En tibi cedo locum! fac mihi, scurra, iocum.
At tu, de Caci qui transis gente rapaci,
In similes caueas ne venias, caueas.
Hunc finem furum, funem bene respice durum,
Ne sero doleas, nunc tua furta fleas.
Hanc mihi si vestem rapis, imprecor hunctibi restem,
Si caligas demis, te premat aequa Themis.
(Si femorale cupis, sis, precor, esca lupis)
Retrahe, latro, manum, nam, si nudaueris etc
Quas tibi agam grates? post mihi lambe n etc
Vos socii Hamanis! sceptris ne fidite vanis,
Ex aula scalis itur ad astra malis.

Io-

Iosephi mores, qui ad Nilum gessit honores,
Regula sint vobis, non gula nostra, probis.
Sus ego Iosephus fueram, sed, amica luto, Sus,
Leprosus Naman, moribus alter Haman.
Scire meas laudes quisquis cupis, accipe: Fraudes.
Si vis scire genus, Pluto erat, atque Venus.
Nulla in me virtus, olui, ceu sartor et hircus:
Nomine grande decus; re scabiosa pecus.
Hunc igitur porcum merito detrudit in orcum,
Euomuit tellus Sueuica tale **SCELV**S

Umg. VI 6

VD 77

97

EPITAPHIVM
apellae

IOSEPHO Suß OPPENHEIMIO
ob nefanda facinora, conatusque impios
anno MDCCXXXVIII
pride Nonas Februarias
iure optimo
in furcam ferream acto, et caeuae incluso
scriptum

ab vno Societatis Latinae Ienensis So
Dalium Honorario, Hungaro

Impressum, Tubingae, anno M DCCXXXVIII

In bibliothecam Hungaricam
quae Vitebergae est
mittit
auctor
San. Haynold